

Aulis Antamaa

Mörökölli ja muuta turinoita

Aulis Antamaa

**Mörökölli
ja muita turinoita**

© 2026 Aulis Antamaa

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Manner-
heimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee
273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-1185-9

Runoilija

Rakastan runoutta. Kuinka kiehtovaa onkaan heittäytyä vaivalla työstetyn lyriikan syövereihin, viettää aikaa verkkaisesti avautuvia salatutuja merkityksiä pohtien, uppoutua maailmaan, jossa hiljaisuus on hyve. Ihailen monimutkaisia alluusioiden ja metaforien verkostoja, sitä kuinka niiden luojat mielentyyneytensä uhrit haastavat itsensä ja puskevat rivien välissä esiin omaa verratonta oppineisuuttaan ja viisauttaan. Sanataide itseisarvona on tyhjää helinää, mutta kun siihen yhdistyy taiteilijan periksiantamaton tahto osoittaa suunnatonta taitoaan, olen haltioitunut. Runoilija ikään kuin rinnastuu filosofeihin, pohtii ja pohtii, ja tahtoo osoittaa ymmärtävänsä olevaisuudesta meitä tavallisia tallajia enemmän. Hän maalaa sanoin eteemme kuvan maailmastamme ja kohdalostamme.

Olen minäkin runoillut, osallistunut kirjoituskilpailuihinkin. Kerran sain palkinnoksi Valittujen palojen kirjasarjan nimeltä Suomen kirjallisuuden valiot. Pääsin paikallislehden sivulle poseeraamaan kunnan kulttuurisihteerin viereen.

Siitä tuli sitten kotona sanomista, kun Jussi ei oikein näitä kirjoittamisiani hyvällä katsonut. Jäi kuulemma emännän tehtävät liian vähälle huomiolle. Häihin ja hautajaisiin olen monasti pyydettyäessä kirjoitellut. Niihin ovat kelvanneet kiireessä veistellyt loppusoinnulliset värsyt. Käyttörunoutta, sanotaan. Vaan sanotaan mitä sanotaan, ei siihenkään kaikki jaksa ja pysty arkisten askareiden ristipaineissa. Täytyy olla kutsumusta ja kunnianhimoa, halua päästä välillä pois johonkin toiseen paikkaan. Ja kyllä minä kolme lasta kasvatin ja lähetin maailmalle oppia saamaan. Eivät voi kateelliset silmille hyppiä siinä asiassa.

Kuopuksemme Eevan lennettyä pois pesästä olen satsannut kirjoittamiseen tosissani. Lainasin kirkonkylän kirjastosta vinon pinon lyriikkaa. Eeva-Liisa Manneria, Paavo Haavikkoa, Aila Meriluotoa, Lassi Nummea. Kirjamessuillakin kävin viime syksynä. Siellä vasta riitti vilskettä. Yövyin sisareni luona ja piipahdin messuilla kolmena päivänä peräkkäin. Kotiin palatuani Jussi näytti nyrpeää naamaa. Hän joutui sinnittelemään pakastimen antimilla sillä aikaa, kun huitelin maailmalla muka turhamaisten

vouhotusteni perässä. Rauhoittui se sitten, kun kaivoin esiin tuliaisiksi ostamani sotaromaanin.

Viimeisellä viikollaan Jussi oli mahdoton. Tein valtavasti töitä saadakseni runokokoelmani julkaisukuntoon. Käsikirjoitukselleni oli näytetty vihreää valoa, mutta se kaipasi vielä karsimista ja hienosäätöä. Uppouduin viimeistelyyn kaiken muun kustannuksella, kun tahdoin malttamattomasti työskennellä sen eteen, että ensimmäinen kokonainen teokseni päätyisi kansien väliin. Kerran Jussi tuli sitten viereeni huuhtamaan ja huitomaan, kun en alkanut ajoissa laittaa ruokaa. Veti lopulta väkisin ylös tuolista. Minulle tuli mitta ihan lopullisesti täyteen. Miksei se voinut joskus itse tehdä jotain, kun eläkeläisenä sillä oli hyvin aikaa. Sanoin sille, että tekisit joskus itse, kun minä en nyt ehdi. Se löi minua avokämmenellä kasvoille. Minä tartuin tuoliin ja löin sitä sillä. Se kaatui lattialle ja satutti samalla päänsä pöydän kulmaan. Ei siitä ole kuulunut pihahdustakaan kolmeen päivään. Nyt kirjoitusurakka alkaa olla valmis. Pitää kai tuosta Jussista soittaa johonkin, kun kärpäsiäkin on alkanut jo lennellä ympäriinsä.

Konsertissa

Sain ilmaisen lipun. Ei olisi pitänyt lähteä, mutta saanpahan kirkkaimman kruunun konsertin päätteeksi. Esiintyjä on teknisesti taitava ja moneen kertaan palkittu, selviytyy tunnetuista aarioista maailmanmiehen elkein. Klassisesti koulutettu ääni taipuu musikaalimelodioihin, mutta että kokonainen viihdekonsertti oopperatyylillä hoilotettuna?

Äsken lämpiössä salamavalot välkkyivät, kun kansanedustajaa ja tunnettua tubettajaa kuvattiin. Takavuosien iskelmätahti antoi pikahaastattelun utelioiden konserttavieraiden vilkuillessa vaivihkaa sivusta. Pakenin patsastelijoita ulos pakkaseen, mutta ei siellä kauan tarjennut olla ilman päällystakkia. Olisi pitänyt käydä kotonalla paskalla ennen lähtöä. Täällä on vessajono. Onneksi minulla on reunapaikka, pääsen lennosta narikkaan.

Sali on tulvillaan kukkahattutätejä. Parfyymien ristitulessa ottaa aikansa saada hengitys taantumaan. Hyvä että tuli otettua kurkkupastilleja mukaan. Edessäni istuva poikapari on

kuin tulisilla hiilillä. Supattelevat toistensa korviin ja vilkuilevat ympärilleen. Toinen näyttää ihan Boeliuksen kaksoisolennolta.

Esirippu aukeaa samaan aikaan, kun orkesterin soittajat astelevat paikoilleen. You Raise Me Up -mahtiballadin ensisoinnut kajahtavat ilmoille. Komean baritonin ääni kaikuu tilassa jo ennen kuin hän ilmestyy näkyviin. Ilmestyessään valokeilaan hän hurmaa ihailijansa salonkileijonan viimeistellyllä olemuksella. Tuima katse, käheä sänkiparta ja smokki luovat rennon juhlanan tunnelman. Runsaat aplodit peittävät allensa esityksen alkutahdit, mutta pian tähti yltyy kertosäkeessä päätökseen, joka lävistäisi paksuimman seinän. Vaikuttavan entrén jälkeen jäämme vellomaan loputtomien viihdekliseiden hetteikköön: Myrskyluodon Maija, Silta yli synkän virran, Hopeinen kuu, Puhu hiljaa rakkaudesta... Kaikki tuutataan läpi samalla puuduttavalla oopperavaihteella, taajuus ei juurikaan muutu. Tempo sentään vaihtuu, kun maestro ottaa käsittelyynsä Ultran bran tunnetun hitin. Aplodit raikuvat huumaavasti. Olen konsertissa, jonka yleisö rakastaa suuria eleitä ja teatralisuutta. Täällä enemmän on enemmän, ja

Mörökölli ja muita turinoita sisältää lyhytproosaa moneen lähtöön.

BoD

